

การพัฒนาการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
ในรายวิชาสหศาสตร์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

DEVELOPMENT OF ENGLISH PRONUNCIATION WITH UNSTRESSED SYLLABLES BY
USING ENGLISH CAMP ACTIVITIES FOR ENGLISH PHONETICS COURSE OF ENGLISH
MAJOR STUDENTS AT PHRANAKHON RAJABHAT UNIVERSITY

ปรารธนา ผดุงพจน์¹

Prathana Padungpote¹

¹อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาความสามารถในการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการทำงานกลุ่มในการสร้างกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมทักษะการออกเสียงคำภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาสหศาสตร์ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 30 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอน แบบทดสอบการออกเสียงพยางค์ที่ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน แบบบันทึกการสังเกตออกเสียง แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมพัฒนาการออกเสียงด้วยการใช้กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าคะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษก่อนและหลังทดลองโดยใช้ t-test for dependent samples ขั้นตอนการทดลองคือการทดสอบทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบก่อนเรียนในสัปดาห์ที่ 1 และมอบหมายงานกลุ่มสร้างกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำเสนอกิจกรรมในห้องเรียนในสัปดาห์ที่ 4 และนำไปจัดกิจกรรมค่ายในโรงเรียนและทดสอบหลังเรียน

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีพัฒนาการในการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษที่มีมากกว่า 1 พยางค์หลังการใช้กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษดีกว่าก่อนการใช้กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในภาพรวมนักศึกษากลุ่มทดลองมีความพึงพอใจในระดับมากต่อการทำงานกลุ่มในการสร้างกิจกรรมค่ายภาษาที่ส่งเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

คำสำคัญ: พยางค์ไม่เน้น, กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

¹ Corresponding author: palmmyinlove@hotmail.com

ABSTRACT

This study aimed to 1) develop the ability in pronouncing English unstressed syllables of English major students who were taught through English camp activities and 2) to conduct a survey for the satisfaction of the students with group work in creating English camp activities for improving pronunciation skills in English vocabulary. The sample of the students were thirty English major students at Phranakhon Rajabhat University who registered “English Phonetics” in the second semester of 2016 selected by the Simple Random Sampling technique. The research instruments consisted of 1) a course outline 2) a pretest and a posttest on pronunciation of unstressed syllables 3) pronunciation observation form and 4) a questionnaire for gaining students’ satisfaction towards the activities used to promote English pronunciation through English camp. The statistics used for analyzing data were means and standard deviation (SD.). To compare the students’ pretest and posttest achievement score of unstressed syllables in English through English Camp activities, t-test for dependent sample was used. At the first week of experiment, the pretest was administered to the students. The students were assigned a group project that promoted the students’ ability of English pronunciation. At the fourth week, they were requested to present this task. Then, these group projects were used at the English Camp. Finally, students did the posttest.

The findings revealed that the overall ability of the students in pronouncing English unstressed syllables after using English camp activities was better than before using English camp activities at the 0.05 level of significance. And the overall satisfaction of the students with group work in creating English camp activities for improving pronunciation skills in English vocabulary was at a high level.

KEYWORDS: Unstressed Syllables, English Camp

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้เป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารกันทั่วโลกมาเป็นระยะเวลานาน และภาษาอังกฤษก็มีบทบาทในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เมื่อเกิดการรวมตัวกันเป็นประชาคมอาเซียนระหว่างประเทศสมาชิกในภูมิภาคในปี พ.ศ. 2558 โดยกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมืออันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียนในการสื่อสาร และเป็นภาษาที่สองของชาวอาเซียนจะต้องใช้เคียงคู่กับภาษาที่หนึ่งอันเป็นภาษาประจำชาติ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญมากในการพัฒนาพลเมืองอาเซียนให้มีทักษะในการสื่อสารและเสริมสร้างความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ภาษาอังกฤษเป็นวิชาทางด้านทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝน การเรียนในห้องเรียนเพียงอย่างเดียวอาจจะไม่ใช่วิธีการเรียนรู้ที่เพียงพอหากไม่ได้ฝึกปฏิบัติ การส่งเสริมให้เกิดการฝึกฝนและการใช้ทักษะจึงเป็นอีกกระบวนการหนึ่งที่จะทำให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ค่ายภาษาก็เป็นอีกหนึ่งกิจกรรมเสริมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นการฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษโดยการบูรณาการทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตลอดจนทักษะการคิดไว้ด้วยกัน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติทางภาษาโดยผ่านกิจกรรมที่ส่งเสริมการปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ นักศึกษา และนักเรียน อีกทั้งเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (เฉลียวศรี พิบูลชล, 2535) และค่ายภาษาก็เป็นพันธกิจหลักที่สำคัญประการหนึ่งของสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ในการที่จะให้บริการทางวิชาการแก่สังคม สาขาวิชาภาษาอังกฤษได้มีการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษขึ้นเป็นประจำทุกปีอย่างน้อยปีละ 1 กิจกรรม ตามโรงเรียนที่มีการร้องขอหรือโรงเรียนที่มีความต้องการรับบริการ จากการสำรวจความต้องการการรับบริการทางวิชาการของสาขาวิชา นอกจากการจัดกิจกรรมค่ายภาษาจะเป็นการให้บริการวิชาการแก่ชุมชนแล้ว ยังเป็นโอกาสอันดีที่นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษจะได้ฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษเพิ่มเติมนอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียว ได้เรียนรู้วิธีการในการทำงานร่วมกัน ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ในการจัดกิจกรรม สำหรับการจัดกิจกรรมค่ายภาษานั้น เน้นกิจกรรมที่มีความสนุกสนานและปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้จัดและผู้รับกิจกรรม ดังนั้นทักษะที่สำคัญคือ ทักษะการฟังและการพูด โดยเฉพาะทักษะการพูดและการออกเสียง ซึ่งนักศึกษาผู้นำกิจกรรมจะต้องสามารถใช้ได้อย่างถูกต้อง การฝึกฝนการออกเสียงมีความจำเป็นอย่างมากในขั้นตอนการเตรียมค่ายภาษาก่อนที่จะดำเนินค่ายภาษา จากประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยที่เป็นผู้สอนรายวิชาสหศาสตร์ภาษาอังกฤษและการจัดค่ายภาษาของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษที่ผ่านมาแล้วนั้น พบว่า นักศึกษามีปัญหาในด้านการออกเสียงหลายด้าน ทั้งระดับเสียง ระดับพยางค์ และ ระดับคำ และที่พบบ่อยคือการออกเสียงคำที่มีมากกว่า 1 พยางค์ เนื่องจากลักษณะที่แตกต่างกันของการออกเสียงคำในภาษาไทยและภาษาอังกฤษในภาษาไทยนั้น ทุกพยางค์มีน้ำหนักที่เท่ากัน ส่วนภาษาอังกฤษจะมีพยางค์ที่เน้นหนักที่พยางค์ใดพยางค์หนึ่ง หรือ Stressed Syllable พยางค์อื่นในคำจะเป็นพยางค์ที่ไม่เน้น หรือที่เรียกว่า unstressed syllables ทำให้คุณสมบัติของเสียงสระในพยางค์ต่ำลง (vowel quality) ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของการออกเสียงภาษาอังกฤษที่คนไทยส่วนใหญ่มีปัญหา โดยเสียงสระจะถูกกร่อนไปเป็นสระกลาง (neutral vowel) รวมทั้งความยาวของเสียงสระก็สั้นลง เช่น effort อ่านว่า /'ɛfərt/ และใส่เสียง R ที่พยางค์ที่ 2 "ครูไทยสอนให้นักเรียนพูดว่า "เอ็ฟ ฟอด" ซึ่ง ออกเสียง OR เป็นสระอู ตามคำว่า or ที่แปลว่า หรือ นั้นจึงไม่ใช่การออกเสียงที่ถูกต้อง or ของคำนี้เป็นพยางค์ที่ไม่ถูก Stress ทำให้ต้องเปลี่ยนเสียงสระเป็นสระเออะ ของ schwa (อภิสิทธิ์ ธรรมทวีธิกุล, 2555) อีกทั้งในการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาที่ 3) ที่ผ่านมา พบว่า คำศัพท์ที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นคำที่มีมากกว่า 1 พยางค์ และพบการออกเสียงผิดพลาดอยู่เสมอของนักศึกษาที่จัดกิจกรรม

ในรายวิชา 1532201 สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ (English Phonetics) นักศึกษาได้ศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีเบื้องต้นและหลักการในการออกเสียงทั้งพยัญชนะและสระในภาษาอังกฤษ (Segmental Feature) มุ่งเน้นให้นักศึกษาออกเสียงได้อย่างถูกต้อง โดยมีเนื้อหา ทั้งระดับเสียง ระดับพยางค์ ระดับคำ และระดับสูงกว่ากลุ่มคำ รวมถึงลักษณะเฉพาะของการออกเสียงภาษาอังกฤษต่างๆ (Suprasegmental Features) ผู้สอนได้เห็นความสำคัญในการพัฒนาการออกเสียงในระดับคำให้แก่นักศึกษาและเห็นว่าการเสริมกิจกรรมนอกชั้นเรียนนอกจากจะเป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกฝนและได้ใช้ความรู้ที่ได้เรียนในห้องเรียน ยังเป็นเครื่องมือในการสร้างคุณลักษณะด้านอื่นให้แก่ผู้เรียนได้ด้วย เช่น การทำงานเป็นทีม ความคิดสร้างสรรค์ การจัดสรรเวลา ความรับผิดชอบ การแสดงความคิดเห็น การยอมรับและการแสดงบทบาทในสังคม เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ ผู้สอนจึงสนใจที่จะใช้กิจกรรมการเรียนรู้

การออกเสียงภาษาอังกฤษ ด้วยกิจกรรมการสร้างกิจกรรมคำภาษาอังกฤษมาบูรณาการเข้ากับการเรียนการสอนรายวิชา 1532201 สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ (English Phonetics) เพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงในเนื้อหาที่เรียนในเรื่องพยางค์ไม่เน้น (Unstressed Syllables) ที่มีลักษณะของการกร่อนเสียงสระ ให้นักศึกษามีโอกาสได้ฝึกฝนเพิ่มเติมนอกเหนือจากในชั้นเรียน รวมทั้งได้เรียนรู้การทำงานกับผู้อื่นและความคิดสร้างสรรค์ และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการทำงานกลุ่มในการพัฒนาความรู้ด้านการออกเสียงผ่านการจัดกิจกรรมคำภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมคำภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการทำงานกลุ่มในการสร้างกิจกรรมคำภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษามีความสามารถในการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษที่มีมากกว่า 1 พยางค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการทำงานกลุ่มในการสร้างกิจกรรมคำภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับมาก

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมคำภาษาอังกฤษ หมายถึง กิจกรรมกลุ่มที่นักศึกษาได้รับมอบหมายจากผู้วิจัย เพื่อสร้างกิจกรรมพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้คำศัพท์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยจะทำการนำเสนอขั้นตอนกิจกรรม โดยมีผู้รับกิจกรรม คือนักศึกษากลุ่มที่ยังไม่ได้ดำเนินการนำเสนอเป็นผู้ให้คะแนน เพื่อที่นักศึกษาจะนำกิจกรรมที่ได้คะแนนสูงสุดจำนวน 3 กลุ่ม ไปใช้ในการจัดกิจกรรมคำภาษาอังกฤษในสถานศึกษาที่สาขาวิชาจะไปบริการวิชาการ
2. เสียงพยางค์ไม่เน้น (Unstress Syllable) หมายถึง พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและมีลักษณะการกร่อนเสียงเป็นเสียง / ə / หรือ Schwa Sound
3. นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ หมายถึง นักศึกษาภาคปกติ ชั้นปีที่ 1 หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (5 ปี) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ วิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ (English Phonetics) ในภาคเรียนที่ 2/2559
4. ความสามารถในการออกเสียงพยางค์ไม่เน้น หมายถึง ความสามารถในการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษในลักษณะการกร่อนเสียงเป็นเสียง / ə / หรือ Schwa Sound ได้ถูกต้อง
5. การสร้างกิจกรรมคำภาษาอังกฤษ หมายถึง การที่ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มในระหว่างที่การดำเนินการเรียนการสอนในส่วนของเนื้อหาเรื่องพยางค์ไม่เน้น (Unstressed Syllable) ในการให้นักศึกษาแบ่งกลุ่ม 7-8 คน เพื่อร่วมมือกันคิดและออกแบบกิจกรรมคำภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และทำการนำเสนอในชั้นเรียนถึง

ขั้นตอนและวิธีการ โดยขณะนำเสนอจะมีนักศึกษากลุ่มที่เป็นผู้รับกิจกรรมเป็นผู้ให้คะแนน และจะทำ การคัดเลือกกิจกรรมสำหรับการไปจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษในโรงเรียนลำดับต่อไป

6. ผู้สร้างกิจกรรม หมายถึง นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (5 ปี) สาขาภาษาอังกฤษ ที่เรียน วิชาสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ และได้ทำกิจกรรมกลุ่มในการสร้างกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมทักษะ การออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำเสนอในชั้นเรียน

7. ผู้นำกิจกรรม หมายถึง นักศึกษากลุ่มที่นำเสนอกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมทักษะ การออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียน

8. ผู้รับกิจกรรม หมายถึง นักศึกษาทั้งหมดที่ไม่ได้เป็นกลุ่มที่นำเสนอกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่ ส่งเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษและเป็นผู้ให้คะแนนกิจกรรมกับผู้สร้างกิจกรรมขณะ นำเสนอหน้าชั้นเรียน

9. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนโดยใช้การทำงานกลุ่มใน การสร้างกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ภาคปกติ หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (5 ปี) สาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 1532201 สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 60 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการ วิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติ หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (5 ปี) สาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 1532201 สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2559 ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 30 คน

2. รูปแบบการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง แบบ One shot case study pretest –posttest design โดยใช้ข้อมูลเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยผู้วิจัยได้ใช้เวลาในการดำเนินการทดลองทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ และ ผู้วิจัยได้ยึดเนื้อหาของบทเรียนที่ใช้ในการวิจัย ศึกษาเฉพาะหลักเกณฑ์การออกเสียงพยางค์ไม่เน้น ภาษาอังกฤษ (Unstressed Syllables) ในระดับคำที่มีการกร่อนเสียงสระ ตามที่ เคลลี เจอร์ลด์ (Kelly, 2000) ได้ระบุไว้ใน How to Teach Pronunciation สำหรับการสอน และรายการคำศัพท์หมวดหมู่ต่าง ๆ ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีมากกว่า 1 พยางค์และมีการออกเสียง /ə/ ในคำ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แผนการสอนรายวิชา 1532201 สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ

3.2 แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนการออกเสียงพยางค์ที่ไม่เน้นในคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มี มากกว่า 1 พยางค์

3.3 รายการคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีมากกว่า 1 พยางค์

3.4 แบบบันทึกการออกเสียง

3.5 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้การทำงานกลุ่มในการสร้างกิจกรรมค่าย ภาษาที่ส่งเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 อธิบายแผนการเรียนการสอนในสัปดาห์แรกของการเรียนการสอนและมอบหมายงานกลุ่มให้นักศึกษาร่วมกันสร้างกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยมีกำหนดส่งและนำเสนอผลงานเป็นระยะของการเรียนการสอน และให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทดสอบการออกเสียงคำที่มีมากกว่า 1 พยางค์ก่อนเริ่มการเรียนการสอน ซึ่งเป็นการวัดระดับความสามารถของนักศึกษา ก่อนเรียน

4.2 ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน (สัปดาห์ที่ 2) เรื่องการออกเสียงพยางค์ที่ไม่เน้น (unstressed syllable) ที่มีเสียง / ə / หรือเสียง schwa sound โดยเน้นการฝึกออกเสียงคำที่มีมากกว่า 1 พยางค์

4.3 เพื่อเป็นการเตรียมนักศึกษาทุกคนในการที่จะทำการคิดกิจกรรมคำภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษในลำดับต่อไปนั้น ในสัปดาห์ที่ 3 ผู้วิจัยได้จัดเตรียมคำศัพท์ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่นำมาจากหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน คัดเลือกเฉพาะคำที่มีมากกว่า 1 พยางค์ มาให้นักศึกษาฝึกออกเสียงให้ถูกต้องในชั้นเรียน จากนั้นผู้วิจัยได้ให้ทำกิจกรรมกลุ่ม โดยนักศึกษาแบ่งกลุ่ม 5-6 คน ร่วมกันคิดและสร้างกิจกรรมที่ส่งเสริมการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้คำศัพท์ในระดับประถมศึกษาปีที่ 3 รวมถึงสรุปขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมและสร้างอุปกรณ์ที่ใช้ในกิจกรรม จากนั้นผู้วิจัยจะทบทวนที่ผลการออกเสียงคำที่มีมากกว่า 1 พยางค์ในแบบบันทึกการออกเสียง เพื่อจะจดบันทึกข้อผิดพลาดในการออกเสียงของนักศึกษาจำนวน 2 ครั้ง คือ ระหว่างทำการสร้างกิจกรรมและระหว่างจัดกิจกรรม เพื่อทำการแก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียงของนักศึกษา

4.4 นักศึกษานำเสนอผลงานในชั้นเรียน (สัปดาห์ที่ 4) โดยอาจารย์และเพื่อนในชั้นเรียนเป็นผู้รับกิจกรรม และเป็นผู้ให้คะแนน โดยมีคะแนนเต็ม 10 จากความสนุกสนานและความน่าสนใจของกิจกรรม และความคิดสร้างสรรค์ในการเชื่อมโยงความรู้ในการออกเสียงไปใช้

4.5 นำกิจกรรมที่สร้างไปจัดกิจกรรมคำภาษาอังกฤษ ณ โรงเรียนประชาภิบาล โดยผู้สอนจะสังเกตและบันทึกข้อมูลการออกเสียงคำศัพท์ของนักศึกษาขณะจัดกิจกรรม (สัปดาห์ที่ 5)

4.6 ทดสอบนักศึกษาเรื่องการออกเสียงคำที่มีมากกว่า 1 พยางค์ ด้วยแบบทดสอบหลังเรียนและนำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้การทำงานกลุ่มในการสร้างกิจกรรมคำภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ (สัปดาห์ที่ 6)

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 นำคะแนนจากการทดสอบการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่ได้นำมาหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5.2 วิเคราะห์คะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนการทดสอบการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง จากคะแนนทดสอบหลังเรียนและก่อนเรียน

5.3 วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยจากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการทำงานกลุ่ม ในการสร้างกิจกรรมการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษ

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 การหาค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

6.2 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้ t-test for Dependent Samples ในการคำนวณใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลคะแนนก่อนและหลังการเรียนรู้ในการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมคำภาษาอังกฤษ ในภาพรวมของนักศึกษาทั้ง 30 คน ผู้วิจัยได้นำคะแนนการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้กิจกรรมคำภาษาอังกฤษ มาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบก่อนเรียน และคะแนนสอบหลังเรียน โดยใช้สถิติ t - test (Dependent sample) ตามรายละเอียดดังตารางที่ 1.1

ตารางที่ 1.1 ผลคะแนนก่อนและหลังการเรียนรู้ในการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมคำภาษาอังกฤษ

	ก่อนเรียน	หลังเรียน	t
$\bar{X}$	24.26	27.23	5.59*
S.D.	4.05	2.01	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1.1 พบว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมคำภาษาอังกฤษ นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 24.26 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.05 และคะแนนการทดสอบหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมคำภาษาอังกฤษ นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 27.23 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.01 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน แสดงให้เห็นว่าคะแนนหลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมคำภาษาอังกฤษ สูงกว่าคะแนนก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมคำภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (คะแนน t เท่ากับ 5.59) สรุปได้ว่านักศึกษามีการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมคำภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียน

รายละเอียดของกิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะการออกเสียงที่สร้างขึ้นจากการทำงานร่วมกันของนักศึกษาจำนวน 4 กิจกรรม นักศึกษาได้รับมอบหมายให้แบ่งกลุ่มออกเป็น 3 กลุ่มๆ ละ 7-8 คน และร่วมกันสร้างกิจกรรมกลุ่มๆ ละ 1 กิจกรรม นักศึกษาแต่ละกลุ่มจะนำเสนอและสาธิตกิจกรรมของตนเองในห้องเรียนในสัปดาห์ที่ 4 โดยจะทำหน้าที่เป็นผู้นำกิจกรรม และมีผู้รับกิจกรรมคือ นักศึกษาทุกคนที่ไม่ได้เป็นผู้นำกิจกรรม โดยมีรายละเอียดดังนี้

กิจกรรมที่ 1 Bingo เป็นกิจกรรมเดี่ยว วิธีการเล่นเหมือนกับ Bingo ทั่วไป นักศึกษาจะเลือกคำศัพท์ที่มีเสียงสระต่างๆ กัน ผู้นำกิจกรรมจะออกเสียงคำศัพท์ ผู้เล่นหาคำศัพท์ที่มีเสียงสระเสียงเดียวกับคำที่ผู้นำกิจกรรมออกเสียง โดยไม่จำเป็นต้องเป็นคำเดียวกัน กิจกรรมนี้ช่วยให้ผู้รับกิจกรรมและผู้นำกิจกรรมสามารถเรียนรู้การออกเสียงสระภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

กิจกรรมที่ 2 Twins เป็นกิจกรรมกลุ่ม อาจจะมีการแข่งขันกันระหว่างกลุ่ม เพื่อเพิ่มแรงกระตุ้นในการทำกิจกรรม ลักษณะเป็นการจับคู่คำที่มีเสียงเหมือนกัน Homophones กิจกรรมมี 2 ลักษณะ คือ จับคู่รูปภาพ หรือจับคู่คำที่มีเสียงเหมือนกัน การเลือกขึ้นอยู่กับระดับของผู้เล่น แล้วแต่ความเหมาะสม หรือใช้

ทั้ง 2 ลักษณะในครั้งเดียวก็ได้ กิจกรรมนี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง และได้เรียนรู้ถึงคำศัพท์ที่ออกเสียงเหมือนกัน

กิจกรรมที่ 3 True/False Chairs เป็นกิจกรรมกลุ่มที่แข่งขันกันระหว่างทีม 2 ทีม โดยผู้นำกิจกรรม จะสรุปภาพและออกเสียงคำศัพท์ ซึ่งผู้เล่นแต่ละคู่ของแต่ละทีมจะต้องแย่งนั่งเก้าอี้ ถ้าผู้นำกิจกรรมออกเสียงถูกต้อง ผู้เล่นจะต้องแย่งกันนั่งเก้าอี้ที่ติดป้ายว่า True หากผิด จะต้องแย่งกันนั่งเก้าอี้ที่ติดป้ายว่า False ผู้นำกิจกรรมอาจจะตั้งคำถามใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงที่มีคำตอบว่า ถูก หรือ ผิด ก็ได้ เช่น “ river และ liver ” ทั้งสองคำนี้ออกเสียงเหมือนกัน เป็นต้น กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้นำกิจกรรมตระหนักถึงการออกเสียงที่ถูกต้องและต้องฝึกฝนให้ออกเสียงได้ถูกต้องด้วย ถึงจะสามารถนำกิจกรรม ในส่วนผู้เล่นก็จะได้ฝึกการฟังคำศัพท์ที่ถูกต้อง และได้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการออกเสียง

กิจกรรมที่ 4 Re-order word ผู้นำเกมจะนำเสนอภาพชุดคำศัพท์ที่เกี่ยวกับห้องเรียนพร้อมทั้งออกเสียงและให้ผู้เรียนออกเสียงพร้อมกัน จากนั้นแบ่งผู้เล่นเป็น 3 กลุ่ม แจกชุดตัวอักษรของคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้กับทุกกลุ่ม ครูสุ่มภาพวางบนกระดานและออกเสียง ผู้เล่นช่วยกันนำอักษรภาษาอังกฤษมาเรียงเป็นคำให้ต้องตามลำดับกลุ่มใดเสร็จเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ

หลังจากที่แต่ละกลุ่มนำเสนอกิจกรรมแล้ว นักศึกษาที่ไม่ใช่สมาชิกในกลุ่มจะเป็นผู้ให้คะแนน โดยมีคะแนนเต็ม 10 จากความสนุกสนานและความน่าสนใจของกิจกรรม และความคิดสร้างสรรค์ในการเชื่อมโยงความรู้ในการออกเสียงไปใช้ โดยมีผลคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกิจกรรม ดังตารางที่ 1.2

ตารางที่ 1.2 ผลคะแนนกิจกรรมพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแต่ละกลุ่ม

กลุ่มที่	ชื่อกิจกรรม	คะแนนเฉลี่ย
1	Bingo	8.80
2	Twins	8.40
3	True/False Chair	9.50
4	Re-order word	8.00

จากข้อมูลในตารางพบว่า กิจกรรมที่นักศึกษามีความพึงพอใจมากที่สุด คือ True/ False Chairs โดยมีคะแนนเฉลี่ยที่ 9.50

2. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการทำงานกลุ่มในการสร้างกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมทักษะการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการทำงานกลุ่มในการสร้างกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมทักษะการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษเพื่อที่จะได้ทราบว่านักศึกษามีระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การทำงานกลุ่มในการสร้างกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมทักษะการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษ ตามรายละเอียดดังตารางที่ 1.3

ตารางที่ 1.3 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการทำงานกลุ่มในการสร้างกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมทักษะการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษ

รายการ/ประเด็นความพึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1. การทำงานกลุ่มช่วยให้ท่านบรรลุเป้าหมายของการเรียน	4.44	0.51	มาก
2. การทำงานกลุ่มช่วยเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้นอกชั้นเรียน	4.56	0.51	มากที่สุด
3. การทำงานกลุ่มมีประโยชน์ต่อการเรียนของท่าน	4.38	0.50	มาก
4. การทำงานกลุ่มช่วยเสริมความรู้ด้านการออกเสียงมากขึ้น	4.63	0.50	มากที่สุด
5. ความพึงพอใจในบทบาทการทำงานในกลุ่มของตน	4.31	0.48	มาก
6. ความพึงพอใจต่อกิจกรรมที่ตนเองสร้างขึ้น	4.56	0.51	มากที่สุด
7. การประยุกต์ความรู้ที่ได้เรียนในชั้นเรียน	4.38	0.50	มาก
รวม	4.46	0.50	มาก

จากตารางที่ 1.3 แสดงให้เห็นว่า โดยในภาพรวมนักศึกษามีความพึงพอใจต่อการทำงานกลุ่มในการสร้างกิจกรรมเพื่อพัฒนาการออกเสียงคำภาษาอังกฤษโดยรวมในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.46 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.50 ประเด็นที่นักศึกษามีความพึงพอใจมากที่สุด 3 ลำดับแรก คือ การทำงานกลุ่มช่วยเสริมความรู้ด้านการออกเสียงมากขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.63 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.50 ลำดับที่สองคือการทำงานกลุ่มช่วยเสริมทักษะการเรียนรู้นอกชั้นเรียน โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.56 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.51 และ ลำดับที่สาม ความพึงพอใจต่อกิจกรรมที่ตนเองสร้างขึ้นโดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.56 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.51

สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร หลังจากผ่านการทำงานกลุ่มเพื่อสร้างกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาการออกเสียงร่วมกัน พบว่า นักศึกษาสามารถออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษที่มีมากกว่า 1 พยางค์ได้ถูกต้องมากขึ้น โดยมีคะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการทำงานกลุ่มในการสร้างกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการนำการทำงานกลุ่มเพื่อสร้างกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษร่วมกันมาใช้ในรายวิชาสหศาสตร์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลจากการวิจัยพบว่านักศึกษามีความสามารถออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษที่มีมากกว่า 1 พยางค์ได้ถูกต้องมากขึ้น โดยมีคะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของงานวิจัย ทั้งนี้อาจจะเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่นักศึกษาได้สร้างขึ้นมา

เพื่อนำเสนอนั้น เป็นกิจกรรมที่เป็นเรื่องของการรับรู้เสียง (Sound recognition) ที่สามารถส่งผลต่อการออกเสียงของนักศึกษา (Pronunciation) ที่ถูกต้องมากขึ้น โดยมีตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อการรับรู้และการแปลงเสียงหนักเบาในภาษาอังกฤษ คือ ประสบการณ์ทางภาษาของผู้เรียน ซึ่งเกิดขึ้นได้จากการสั่งสมเวลาในการใช้ภาษา หรือการสัมผัสกับภาษานั้น ตัวแปรนี้ มีส่วนช่วยทำให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปด้วยดี และมีพัฒนาการอย่างสม่ำเสมอ ส่วนความสามารถในการฟังนั้น เป็นความสามารถเฉพาะตัวที่ต้องอาศัยการฝึกฝนและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนมีความสามารถที่จะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียนให้เกิดขึ้นอย่างถาวร สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรีศนียา จารุมณี (2540) ศึกษาการรับรู้และการออกเสียงหนักเบาในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรังสิต พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษามากจะสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง เป็นกลุ่มที่มีผลของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (r_{xy}) ระหว่างการแปลงเสียงหนักเบาครั้งที่ 1 กับการแปลงเสียงหนักเบาครั้งที่ 2 ($r_{xy} = 0.70$) และการรับรู้การแปลงเสียงหนักเบาที่แปลงโดยเจ้าของภาษา กับการรับรู้การแปลงเสียงหนักเบาของตนเอง ($r_{xy} = 0.88$) สูงที่สุดมากกว่ากลุ่มอื่นๆ รองลงมา คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษน้อย กลุ่มที่มีความสามารถในการฟังที่ดี และกลุ่มที่มีความสามารถในการฟังไม่ดี ตามลำดับ

นอกจากนี้การนำการทำงานกลุ่มเพื่อสร้างกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาการออกเสียงมาใช้เป็นสื่อช่วยสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษมีผลต่อการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษที่มีมากกว่า 1 พยางค์ได้ถูกต้องมากขึ้น อาจมีสาเหตุมาจากกิจกรรมค่ายภาษาเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักศึกษาได้ฝึกการออกเสียง นำไปสู่การพัฒนาการออกเสียงที่ถูกต้อง สร้างความมั่นใจในการออกเสียงให้แก่ศึกษามากยิ่งขึ้น อีกทั้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น และซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ซูห์และคณะ (Suh et al, 1999) ซึ่งเป็นการวิจัยเกี่ยวกับประสบการณ์การทำกิจกรรมนอกชั้นเรียนที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษว่ากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนนั้นมีประโยชน์ในการเพิ่มพูนทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียน

2. จากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการในการทำงานกลุ่มในการสร้างกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมทักษะการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษ ผลจากการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาทั้งสิ้น 30 คน ทำให้ได้ทราบว่า ในภาพรวม นักศึกษามีความพึงพอใจการจัดการเรียนการสอนรายวิชาสหศาสตร์ภาษาอังกฤษโดยการทำงานกลุ่มในการสร้างกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมทักษะการออกเสียงพยางค์ไม่เน้นในคำภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.46) โดยหากพิจารณารายชื่อที่นักศึกษาให้คะแนนสูงสุด จะพบว่านักศึกษามีเจตคติที่ดี และเชื่อมั่นว่าการทำงานกลุ่มช่วยเสริมความรู้ด้านการออกเสียงมากขึ้น อยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.63) แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการในการใช้ภาษาที่ส่งผลให้เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นไปในทางบวก ข้อมูลที่ได้นี้สอดคล้องกับแนวความคิดของ แครชเชน (Krahen, 1983) ที่ได้กล่าวไว้ว่าความพึงพอใจของผู้เรียนจะมีผลต่อความรู้สึก และมีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ทางภาษาเป็นอย่างมาก

รองลงมานักศึกษาเห็นว่า การทำงานกลุ่มช่วยเสริมทักษะการเรียนรู้ชั้นเรียน อยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.53) แสดงให้เห็นว่าการตัดสินใจวางแผนจัดการเรียนการสอน การคัดเลือกกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน ตลอดจนเลือกสื่อการเรียนรู้ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครูผู้สอนที่จะต้องศึกษาทำความเข้าใจเพื่อช่วยให้การสอนของตนเองมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดสำคัญที่ครูควรศึกษาทำความเข้าใจในหลายๆ วิธี เช่น การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) การเรียนรู้ที่เน้นการระ

งาน (Task-Based Language) (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2548) และอาจเป็นเพราะกิจกรรมค่ายเป็นกิจกรรมที่ตอบสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติและร่วมรับผิดชอบทำงานเป็นกลุ่มไม่ต้องนั่งเรียนอยู่กับที่ในลักษณะห้องเรียนใหญ่ที่มีครูเป็นศูนย์กลาง เน้นการบรรยาย และการทำ ข้อสอบ ซึ่งน่าเบื่อหน่ายและตึงเครียด อีกทั้งยังได้ใช้กลวิธีในการเรียนในบริบทภาษา ต่างประเทศที่หลากหลาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kagan (1995) ที่ศึกษาการใช้การเรียนแบบร่วมมือในชั้นเรียนภาษาอังกฤษกับนักเรียนระดับประถมศึกษา พบว่า การเรียนแบบร่วมมือทำให้เกิดผลด้านบวกต่อตัวแปรในการเรียนรู้ภาษาทำให้นักเรียนได้รับตัวป้อนที่เข้าใจได้ (Comprehensible input) มีพัฒนาการทางการเรียนอย่างเหมาะสม

และลำดับที่สาม นักศึกษามีความพึงพอใจต่อกิจกรรมที่ตนเองสร้างขึ้น (ค่าเฉลี่ย 4.56) การนำกิจกรรมกลุ่มในการสร้างกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมาใช้ในการเรียน เป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ให้นักศึกษาได้พัฒนาความรู้ ความสามารถด้านการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษโดยมุ่งให้นักศึกษาได้ทำงานเป็นกลุ่ม และมีโอกาสในการวางแผนการจัดกิจกรรมเพื่อทดลองปฏิบัติการสอนทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนทำให้นักศึกษามีโอกาสได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนในชั้นเรียน นักศึกษาจึงสามารถนำเอาตัวอย่างกิจกรรมที่ได้รับการจัดประสบการณ์ในห้องเรียนไปประยุกต์ดัดแปลงและคิดค้นกิจกรรมที่เป็นรูปแบบของตนเอง เพื่อใช้ในการวางแผนกิจกรรม และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนในระดับที่ต้องได้สอนจริงในโรงเรียน ซึ่งในระหว่างการจัดกิจกรรม นักศึกษาก็สามารถสังเกตพฤติกรรมการร่วมกิจกรรมของนักเรียน ได้เห็นภาพอย่างชัดเจนของรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนสำหรับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย และเกิดความคิดริเริ่มที่จะสร้างสรรค์กิจกรรมที่แปลกใหม่เพิ่มเติมเพื่อให้เหมาะสม และสามารถกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น โดยที่นักศึกษาไม่ต้องมีความวิตกกังวลในเรื่องผลการประเมิน แต่มุ่งให้นักเรียนร่วมกิจกรรมด้วยความสนุกสนาน และเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยมุ่งใช้จินตนาการและทักษะทางด้านศิลปะในการผลิตสื่อการสอนที่ดึงดูดใจนักเรียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรมีศึกษาการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษที่สูงกว่าระดับคำ เช่น ระดับกลุ่มคำและระดับประโยค
2. ควรมีการศึกษาการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษในลักษณะอื่นที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาไทย เช่น เสียงท้ายคำ (final sounds)
3. ควรมีการบูรณาการร่วมกับวิชาอื่น เพื่อให้เกิดการพัฒนาในทุกทักษะ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ผู้สอนควรดำเนินการวิจัยหรือแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษในรูปแบบอื่น
2. ควรมีการศึกษาผลในระยะยาวเพื่อจะได้เป็นการติดตามพัฒนาการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- เฉลียวศรี พิบูลชล. (2535). เอกสารประกอบการสอนการสร้างกิจกรรมเสริมหลักสูตร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรีศนียา จารุมณี. (2540). การรับรู้และการออกเสียงหนักเบาในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรังสิต. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2548). ตัวชี้วัดการดำเนินงานโรงเรียนวิถีพุทธ. กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา.
- อภิลักษณ์ ธรรมทวีกุล. (2555). สัทวิทยา: การวิเคราะห์ระบบเสียงในภาษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Kagan, S. (1995). We Can Talk: Cooperative Learning in the Elementary ESL Classrooms. *Elementary Education Newsletter*, 17(2), 3-4.
- Kelly, G. (2000). *How to Teach Pronunciation*. London: Pearson Educational Limited.
- Kong, S. J., Wasanasomsithi, P., Short, S., & Majid, N. A. (1999). *Out-of-class learning experiences and students' perceptions of their impact on English conversation skills*. Research report. ERIC Clearinghouse on Language and Linguistics. ERIC document no. ED433715.
- Krashen, S. (1982). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. Oxford: Pergamon Press.